

tallet foreslaar det ændret, og anbefale det under Nr. 40 stillede Ændringsforslag, hvorved Lovforslaget faar en helt ny Affattelse.

Saa vel Regeringsforslaget som Ændringsforslagene hviler paa det nye i Lov Nr. 352 af 7. August 1922 nedlagte Princip om Vurdering til Grundskyld. Medens Mindretallet maa anse Vurdering til Ejendomsskyld for det rigtige skattemæssige Grundlag, maa man af mange Gange fremhævede Grunde og med samme Motivering, som det skete ved Behandlingen af Statsgrundskyldloven, absolut modsætte sig, at Vurdering til Grundskyld, som det sker efter nævnte Lov, lægges til Grund ved Skatteberegningen. Da Mindretallet altsaa aldeles *ikke* kan gaa ind paa selve det Grundlag, Forslaget hviler paa, har Mindretallet stillet et helt nyt Forslag, hvorefter Grundlaget for de faste Ejendommers Beskatning bliver Ejendomsskylden. Herved fuldendes ogsaa kun den Udvikling for Sognekommunernes Vedkommende, som allerede vilde være indtraadt, om Lovgivningsmagten ikke havde ændret Bestemmelserne om Overgang fra Hartkornsskat til Ejendomsskyld.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om en Grundstigningsafgift har Mindretallet erklæret sig rede til at medvirke til en saadans Gennemførelse, naar denne kun blev opkrævet af den samfundsskabte Værdistigning, og naar den virkelig var konstateret ved Ejerskifte. Mindretallet har udbedt sig Oplysninger om Grundstigningsafgiftsregler i andre Lande. Oplysninger er ikke fremkommet ved Betænkningens Afgivelse.

Med Hensyn til Skattelempelser for Ejendomme, opførte efter 1. Juni 1916, har Mindretallet erklæret, at Regler herom ikke kan gives i denne Lov, men at hele dette Spørgsmaal efter Mindretallets Anskuelse maa løses ved særlig Lov, og man har her peget paa, at Forholdene sikkert ligger saa forskellige, at en generel Ordning ikke kan træffes.

Mindretallets Forslag bestemmer, at Ejendomsskylden — bortset fra Frederiksberg, hvor den nuværende Ordning er tilfredsstillende — er den eneste faste Ejendomsskat. De faste Ejendommers Skatter

i København fikseses saaledes, at man udfinder den Promille, som de nuværende Skatter paa fast Ejendom udgør af Ejendomsskyldværdien. Denne Promille er uforanderlig. Hvor Skatten vil stige for enkelte Ejendomme, finder der en overmaade lempelig Overgang Sted.

For Købstædernes Vedkommende er Regelen den samme, og der er bevaret Regelen om, at $\frac{1}{6}$ af Udgifterne kan tages paa fast Ejendom. Det bestemmes dog, at Overgangen til en større Skat paa den faste Ejendom er lempeligere end de nuværende Regler.

For Amtskommunernes Vedkommende bestemmes det, at den nuværende Skat paa fast Ejendom ikke kan forhøjes; for Sognekommunernes Vedkommende ændres Forholdene fra den nugældende Lov ikke, efter at den sidste Del af Hartkornsskatterne er forsvundet, og hele Skattebeløbet lignes efter Ejendomsskyld, idet det dog bestemmes, at det skattefrie Fradrag, som aldrig kan overstige Bygningsværdien, gøres bevægeligt, saaledes at den enkelte Kommune kan fastsætte dets Størrelse til mellem 3 000 Kr. og 5 000 Kr., men saaledes, at det er det samme Beløb indenfor Kommunen.

Et *tredie Mindretal* (Aksel Jensen) har i Udvalget stillet en Række foreløbige Ændringsforslag til Opnaaelse af følgende Formaal:

1. At bevare ens Promillebeskatning for saavel Jordværdien som Bygningsværdien.
2. At begrænse det skattefrie Fradrag for Bygninger i København og Købstæderne til et Beløb af 3 000—6 000 Kr. pr. Ejendom + 2 000 Kr. pr. Beboelse udover 1 Lejlighed og i Sogne- og Amtskommuner et skattefrit Fradrag, stort 2 000—5 000 Kr. pr. Ejendom + 1 000 Kr. pr. Beboelse udover 1 Lejlighed.
3. At fastsætte en Maksimalgrænse for Beskatning af fast Ejendom i Byerne paa en saadan Maade, at der kun bliver Tale om en Skatteomlægning og ikke om en egentlig Skatteforøgelse og tilige at sikre, at den Stigning, der even-